

זכרון תורה מישיבה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חברת האברכים שע"י מרכז מסודות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רבי עקיבא 65 בני ברק

פרשת ויגש

ד' טבת תשע"א

גליון תצ"ה

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
5:49	5:17	4:14	
5:53	5:16	4:00	ירושלים
5:40	5:28	4:10	באר אפרק

דברי תורה

ממוזרני הגה"צ אב"ד דקהילתנו שליט"א

איתא בגמ' (שבת כב) נר של חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כסוכה וכמבוי. וברש"י דלא שלמא ביה עינא למעלה מכ', הנה מצאנו בשלש אלה סוכה מבוי ונר חנוכה שצריך שישלש בהם העין, וי"ל דשליטת העין הוא ענין של שליטת רשות, דכל מה ששולט בו העין הוא כרשותו, ועד כדי כך מצאנו (בבא מציעא) שהיינו אומרים שבראייה בעלמא יקנה את המציאה לולי שיש לנו משנה יתירה שלא קנה, עיי"ש, וכ"א שם ק"ח. הבטת בהפקר קני (ועי' תוס' ב. ד"ה דבראי), חזון דכח הראיה היא עד כדי כך שיש צד לומר שיוכל לקנות ע"י הראיה, דראיית העין היא כשליטת רשות, וי"ל דלכן צריך בג' דברים הנ"ל שישלש בהם העין, כיון דבג' הדברים הם ענין של רשות, בסוכה דכתיב בה תשבו כעין תדורו, צריך שבשעת ישיבתו בסוכה ידע ויחוש שהוא ברשות הסוכה, ולכן עד עשרים אמה ששולט בה העין מרגיש שהוא נמצא ברשות סוכה, וכן במבוי שהוא ענין של רשות, חזון דכח המבוי נהיה המבוי רשות היחיד, ולכן צריך שיהיה הקורה עד עשרים אמה שבכך ירגיש שהוא נמצא ברה"י, והנה כי כן גם בג' חנוכה הכוונה בנרות היא כמ"ש בסה"ק הטעם שצריך להניחה בפתח ביתו מבחוץ בכדי לקדש את ביתו ורשותו ע"י קדושת הנרות הקדושים, וגם שיפוצו האורות הקדושים לחוץ לרה"ר לקדשו ולטהרו ממוזרות טומאת היוונים, ומיתאמרא שמשיה התי' הרי"מ ז"ע דהיוונים רצו בכוח טומאתם להכניס את זוהמת רה"ר לתוך רה"י וטמאו כל השמיים שבהיכל שהיא רה"י, והנס היה שנהפך הוא שע"י מס"נ של החשמל נגנזה לנו אורות נרות חנוכה שע"י האורות האלו מאירים מרה"ר לרה"ר לקדש גם את הרה"ר, ולזה המצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ, ועפ"י י"ל דלכן צריך שיהיה עד כי אמה שישלש בה העין שיהיה ענין של רשות כמ"ל, שרדע וירגיש שגברות הקדושים הם ברשותו ושהם מקדשים את רשותו וע"י זה בא יסוד הקדושה גם לרה"ר.

ואתא מדר"י (בראשית ס"ז ה) הצדיקים לבן ברשותו, וי"ל דמ"ר י"ב ורש"י שלה ע"פ ולא תתורו) עין רואה והלב חומד, וכ"א (ע"י כ"ה) שורייני דעינא באובנתא דליבא תליא, ולכן הצדיקים ששולטים בעיניהם ליבם ברשותם, שישליטת העין היא שליטת רשות, וכששולטים בעיניהם שולטים בליבם. ועפ"י י"ל מ"ש ביוסף הצדיק והי' יוסף יפה תואר ויפה מראה, וברש"י כיון שראה עצמו מושל, התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו, אמר הקב"ה אבך מתאבל ואתה מסלסל בשערך, אני מגרה בך את הדוב, מיד, ע"כ.

ולהבין הענין י"ל עפ"י מ"ש מרן הר"ק רבינו משה מבלעילוב ע"י א' בלשון הכתובים, שבחתימה כתוב על יוסף לשון הצלחה, והי' איש מצליח, וכל אשר הוא עושה ד' מצליח בידו, ואח"כ כתוב לשון ברכה, ויברך ד' את בית המצרי בגלל יוסף, והי' ברכת ד' בכל אשר יש לו, ואת הטעם שברכה היא למעלה מדרך הטבע, והצלחה היא בדרך הטבע, ובארץ ישראל שורה בחינת ברכה שהיא מעל לטבע, אבל בחו"ל שורה רק הצלחה שהיא בדרך הטבע, אך הצדיק הנמצא בחו"ל מקדש את רשותו בבחינת א"י וישרה ברשותו בחינת ברכה מעל לטבע, ולכן בתחילה היה שורה בבית במצרי שהיא בחו"ל רק בחינת הצלחה בגלל יוסף, שהיא בדרך הטבע, אך לאחר שהפקיד את יוסף על כל אשר יש לו וכל של לו נתן בידו, ונתייה בית המצרי ורשותו של יוסף, היה אפשר כבר לשרות בחינת ברכה מעל לטבע, ולכן לאחר שהפקיד את יוסף על ביתו כתוב ויברך ד' את בית המצרי בגלל יוסף, עכתה"ק, ועפ"י ד' הק' י"ל הכוונה מ"ש יפה מראה, דלאחר שמינה את יוסף על רשותו, ויוסף קידש את הרשות היה בחינת יפה מראה, שהיא שליטת עיניו שהיו יפים ושלטו ברשותו לקדש אותו, וכיון שראה יוסף שהגיע למדרגה זו של שליטת רשותו הסתפק בכך והתחיל המשיך בעני' ב'

ברכות וישועות עד אין סוף ברו"ג, והו' נמי עלו לשלום אל אביכם שבשמים כי שלום שמו של הקב"ה, וכן מרמזו עלו אל אביכם להקב"ה, ששמו שלום והשכינה שורה רק באחדות, שלעכטס נאר פאר אלע שלעכטע גוים און אלעס גוטס פאר אלע אידן.

ובזה יש להעיר לבבות מבנים שהנה הרבה אנשים מחפשים סגולות וישועות מכל מיני מקומות ולכן לפלא הוא שזה אין יודעים על סגולת כוח השלום לישועות הפרטיות וישועות הכלל, שזולת הנ"ל ששלום מביא קרבת אלוקים והשראת השכינה שהם סיבה לכל הטובות עוד יש בזה ענין מה שאמרו חז"ל (פנחתי צ"ג) בכמיהה שאדם מודד מודדין לו, וכן אי' ממרן הבעש"ט הק' זיע"א לפרש מש"כ ה' צלך על די ימינך שכמו שהצל של האדם נפעל לפי פעולות האדם שכשהוא זו או גם צילו זו וכל תנועה של האדם נראית ומשפעת על צילו כך הוא ענין ה' צלך שכמו שהאדם מתנהג כך השי"ת מתנהג עמו ואם הוא גומל חסדים אף השי"ת גומל עמו חסדים ואם הוא מרחם על אחרים ועל הבריות אף השי"ת מתנהג עמו ברחמנות ובתחנונים וכל הישועות שהוא עא"ס, ולכן זו עצה פשוטה שגדולה מאשר הסגולות שבנ"א מחפשים, ע"י שיהיו טובים לזולתם אחינו כל בית ישראל יזכו שאף השי"ת יטיב להם כל עניניהם וימלא כל משאלות לבם לטובה ולברכה, וזה יכולים לזכות ע"י בחינת שמו אדם מודד וכנ"ל לזכות עיד"ו גם לגאולה השלימה. ומידה טובה מרובה שכ"ו ע"י השלום שהוא די בעסטע און חשובסטע.

ובהמשך הפסוקים ריש הפרשה (ויגש) אמר יהודה אל יוסף ונאמר אל אדוני יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחינו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו, וכ' רש"י"ל ואחינו מת מפני היראה היה מוציא דבר שקר מפיו אמר אם אומר לו שהוא קיים יאמר הראהו אצלי ולכא"ו יש להתעכב ולהתבונן האידך היה יהודה מוציא שקר מפיו אפי' לסיבת זו היראה והרי הוא משבטי י-ה שאין לנו השגה בגדלותם וא"כ איך הוא שמחמת ריאה יוציא שקר מפיו, ולכא"ו איך יהודה מוציא חלילה דבר שקר מפיו, אלא י"ל לפ"מ שארז"ל כלל עני חשוב כמות ואצל יוסף כתיב עינו כבבל רגלו והוא נעשה שם בחי' עני והוא נעשה שם עבד ואין לו מאום ונמכר בשפלות ועני הוא חשוב כמות, ולפיכך אמר עליו יהודה ואחינו מת שנעשה כעני שחשוב כמות וממילא נמצא שלא הוציא יהודה שקר מפיו, ועפ"י"ל טעם שהוציא זה מפיו כי ראה שהוא ענין של פיקוח נפש שהיה הוא חושש שאם יאמר שאחינו קיים יאמר לו יוסף להביאו אלי ויהי הוא נעלם וא"א להביאו ואו התנועה שלא יחזיר יוסף את בנימין ויכול לחלילה יעקב אע"ה למות מזה הצער ח"ו, א"כ הוא פיקוח נפש של יעקב אע"ה ופיקו"נ דוחה כה"ל לכן שיקר ואמר ואחינו מת, ועכ"ז א"י"ו שקר ממש שהרי עני חשוב כמות וכנ"ל ובצירוף שני סברות אלו אמר ואחינו מת.

ושבו אחר"ז בהמשך אי' ו"לא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו, וצריכים להבין מש"כ ולא יכול יוסף להתאפק, ולכא"ו למה דווקא עכשיו לא יכל ומה היה עד עכשיו, וכי עד עכשיו כן יכל להתאפק, ולמה הלך רחוק כ"כ עד כדי שצויה הוציאו כל איש מעלי ועוד יותר מזה שמשכירים המפרשים שלא אמר שייצאו בעצמם אלא חמור מזה הוציאו כל איש מעלי שיוציאו בעל כורחם ושלא בטובתם שיוציאו בכוח בוריונות גדולה, כי לולי זה לא היו יוצאים כי אנשים היו סקרנים לראות הלאה מה יהיה בין יוסף ויהודה, ולכא"ו למה שלחם בוריונות כזאת, ומה היה קורה אם היה מחכה עוד זמן מועט, ואמנם בפשטות הפשט שהרי יהודה תיאר ברחמנים ובתחנונים את צערו של אבא, ואז זה נגע ליוסף הרחמן האמיתי ולא יכל לעמוד בכל זה ויצא ושפך שחרו לבוב"ע המשיך בעני' ב'

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

מוצש"ק ויגש תש"ע - ארה"ב

לומר הרני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, כי כדי שלתפילה תהא עלי' צריכים להתקשר ראשית באחדות עם כל ישראל ולכן אז יאמר זה הפסוק ואהבת לרעך כמוך שעיד"ו מתקשר באהבה עם כל ישראל וכמו שפי' רש"י"ל כמוך ממש כמוך בלי חילוקים ולכן גם אי' (שו"ע או"ח הל' תפילה) טוב ליתן צדקה לפני התפילה וכמ"ש "אני בצדק אחזה פניך" כי עיד"ו שעושה חסד עם חבריו ג"כ מתאחד עמו ועכ"ז שר"ז מעלה התפילות של כל ישראל ע"י צדקה וחסד וכל הענייני שלום וכו' שכלולים כולם במצות עשה של ואהבת לרעך כמוך שהוא מענין לענין באותו ענין, וממילא יל"פ לפ"י אצלנו שזה באה תוה"ק לרמז לנו מש"כ ואתם עלו לשלום שע"י שיהיה שלום ביניכם יהא לכם עלי' לאביכם לאביכם שבשמים ית"ש ולכן תהיו שלום כדי להתקרב ולהתדבק לאבש"ש הבוכ"ע כי היכן שיש שלום שם יש השראת השכינה ואז בקל יותר להתדבק להבוכ"ע ויכולים לזכות להתקרבות נפלאה ואניוולדיגע התקרבות האבינו שבשמים שהוא עלו לשלום אל אביכם שכל זה זוכים ע"י שלום ואז זוכים למעלת התפילה שהיא במקום קרוב שהוא לשון התקרבות להשי"ת וע"י בחי' שלום הנ"ל זוכים למעלת התפילה שהיא ג"כ ענין קרבת אלוקים לי טוב ולכן סמך ליה ויגש יהודה שהוא לשון תפילה שלה זוכין ע"י שלום הנ"ל, ויכולים לזכות לתפילה של ויגש אליו יהודה של הגשה לשון תפילה כדבעי לכוח התפילה, והו' הלשון אליו לרמז אליו ממש לידו כביכול שע"י כל ההקדמות הנ"ל יכולים לזכות לעמוד ממש לפניו ית' סמוך ודבוק אליו כביכול וקרוב ולידי הבוכ"ע ללא שום מחיצות והפרעות.

ולפ"י יל"פ עוד שזהו ויגש אליו יהודה שלכא"ו למה לומדים זה הענין הנ"ל מיהודה דווקא אלא שכידוע יהודה מורה על מלכות בית דוד, שממנו יצא דוד המע"ה מלך ישראל חי וקיים חוטר מגוע ישי והדרך לזכות לזה שיישיב לנו השי"ת במהרה מלכות דוד ושלמה ע"י שלום ואחדות כי כידוע שהתקון לגאולה שלימה הוא ע"י אהבת חיים, ולכן כשיהיה ואתם עלו לשלום אל אביכם שיהיה שלום ביניכם אז יהיה ויגש אליו יהודה שאז תזכו שתבונן לכם מלכות בית דוד שהוא מורעו ואז גם יהיה הפירוש הנ"ל ויגש אליו יהודה לעמוד הכן ליד הבוכ"ע ללא שום מחיצות והסתרות שע"י מלכות בית דוד נעשה גילוי מלכות שמים בעולם ויהיה בכ"כ גילוי עד שתזכו לבחי' ויגש אליו עד השי"ת לבדו כביכול בלי הסתרות שד"ז ע"י מלכות שהוא משיח צדקנו ובזכות זה השלום נוכח לגאולה השלימה, און פועלן אלעס גוט, כי אם מלכות בית דוד תעמוד ליד הבוכ"ע ממילא זוכים לגאולה, שזהו תכלית הגאולה דביקות בהשי"ת ללא מחיצות והסתרות ח"ו ולזה נצרך השלום הנ"ל כי אחדות הוא ההקדמה לכל הישועות והמדרגות וכמ"ש במ"ת ששם היה גילוי מהשי"ת לבנ"י שאמרו רצונינו לראות את מלכינו אף שם היה נצרך זה ההקדמה של שלום ואחדות ביניהם וכמ"ש ויחן שם ישראל כנגד ההר ופי' רש"י"ל כאיש אחד בלב אחד, ואז דייקא יכל להיות שם השראת השכינה, וכמו שארז"ל לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנא' ה' עוז לעמו ית' ה' ברכך את עמו בשלום שקאי פסוק זה גם על מ"ת וכמו שם כך תמיד זהו כלי מחזיק ברכה, ואם יש זאת ממילא שיינט שוין אריין

תורת אמת פנינים יקרים על הפרשה

ויגש אליו יהודה ויאמר כי אדוני ידבר נא עבדך דבר באוני אדוני ואל יחר אפק בעבדך וגו' (מד, ח)
ויגש אליו יהודה פי' כשיאשר הישראלי נגיש לפני הקב"ה ויאמר בי אדוני ויגש נא לי רשות לדבר דבר באוני בו' (ובנה און כלפי מנהל כדי לשבר את האון) ואל יחר אפק בעבדך על מה שאינו ראוי והגון לכך כי כמקד כמו שאהיה בקרבך כן יש בי חלק היצר הרע על פי העומת זה עשה אלוקים והיצר הרע אינו מניח לו לעשות רצונך הקדושה... (אילנה היחי)

או יש לרמוז בכתוב זה מה שאמרנו הו"ל חסידים הראשונים היו שהיון שעה אחת קודם התפילה, ומתפללים כדי שיוכנו את ליבם למקום, שבאותו השעה היו מתפללים על כך שבתפילתם עצמה יכונו ליבם והיו ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני, רבוננו של עם עורני בזה שידבר נא לשון תפילה עבדך דבר באוני אדוני שאוכל להתפלל תפילה ראויה כדבעי, שתתקבל לפי הקב"ה. (הרה"ק ר' נח מלביץ ז"ע)

ועתה אל תעצבו (מד, ח)

אין ועתה אל תלשון תשובה (ברי"ו פ' כ"א) ואל תעצבו שלא להיות התשובה עצבות כי אם בשמחה (אמרי שאול בשם רבי יחזקאל מקומי ז"ע)

אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו לענות אותו כי נבחרו מפניו (מד, א)

ויש לקדקד הו"ל לשאלו מקודם בשלום אביו ואח"כ יאמר העוד אבי חי ועוד שכבר שאל בשלום אביו לפני זה בפי מקץ ולא חזרו אח"כ לביתם. ונראה לבאר דידעו שאמר עשו יקרבו ימי אבל אבי ואהרנה יעקב אחי, והיה יעקב מתפחד עד שנולד יוסף שטנו של עשו אז בטח לבו וחזר לבית אביו, וע"כ כשמועו יעקב שנטרף יוסף מיאן להתנחם שדאג על חייו, וזה שאמר הכתוב אני יוסף ושומא לא תאמנו לי שיוסף עדיין בעולם לזה אמר העוד אבי חי שולוי שאני יוסף חי בעולם לא היה אבי חי כי כבר מת יצחק ותר מי' שנים, והיה עשו מקים מחשבתו ויהארה יעקב אחי, אבל כיון שאבי חי בהררם שאני יוסף בעולם. (ראשית כבורים)

*

תיבת מפניו צדיק ביאור ויש לפרש ע"פ"ד כי בן זקונים הוא לו שהיה זיו איקונין שלו דומה לאביו והו' שאמר הכתוב ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף וכי לא תאמנו הא לכם ראיה ברורה העוד אבי חי ומה ונכלו לדעת שהאמת אתי שזיו איקונין שלי דומה לשל אבי, ואם הוא חי יכולים אהם לזכור דמות פרצופו, וכיון שראו כך לא יכלו לענות אותו כי נבחרו מפניו דייקי דראו שהם דומין זה לזה ודו"ק. (ילקוט הלוי)

רדה אלי אל תעמוד (מד, ט)

רצונו לומר השעבוד לא יחר רק רד"ה שנים כי שנה אחת שהיו המכות משמשין היה גאולה לישראל ושמחה שניצולו מן המכות. (אלשיך)

ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך וגו' כי תועבת מצרים כל רועה צאן (מו ד)

יש שהם רוצים להיות חשוכים אצל האומות, אבל יוסף הצדיק מדה אהרת והיה בו, כיון שהיה יודע כי תועבת מצרים כל רועה צאן, לכך היה אומר לפרעה על אחיו שהם רועי צאן, כדאי לרחקם. (חידושי הרי"ם)

וילקט יוסף את כל הכסף וגו' בשבר אשר הם שוברים (מד, יח)

שבעתי בשם הה"ק ר' צבי הירש מודטשינר ז"ע ע"פ"ד דודע דעל המטבעות שלהם היה חקוק דמות אנדרט, וקשה להבין דישראל אינו יכול לבטל עבודה זרה של נכרי,

יש לו לומר כיון שנכרי יוכל לבטל עבודה זרה שלו, וזה פי' הכתוב וילקט יוסף את כל הכסף בשבר אשר הם שוברים, שהמצרים שברו, ועל ידי השבירה ששברו המה בטלו העבודה זרה. (דברי שאול)

דברי תורה המשך מעמ' א'

לעבוד את ד' בעבודת הקודש אשר לו, והתחיל מסלסל בשערו היינו הקליפות הרומזים על שערות, שיוסף התחיל בעבודתו לשכור אותם ולהכניעם אל הקדושה, אך אמר הקב"ה אביך מתאבל ואתה מסלסל בשערך, לא אז המית שאליה נשלחת למצרים לקדש את רשותך לבד, כי אם כן היתה יכול לישאר אצל אביך בקדושת רשותו בא", ולמה אביך מתאבל עליך חנים, אלא נשלחת למצרים כבדי לקדש את כל מצרים, ושכל מצרים היה נכחינת רשות הצדיק, כבדי שכיבואו בני יעקב לשם ולעדית גלות מצרים ויכלו ישראל לעמוד בקדושת שלהם יפלו היללה לשערי הטומאה ר"ל, וכדאיתא במדרש (ויק"ד ל"ב ה) יוסף ירד למצרים וגרר עצמו מן הערות, ונגדרו ישראל בזכותו, ומיד תשא אשת אדוני את עיניה, שזה לעומת זה, בזמן שיוסף קידש את רשותו ושילט עינו ברשותו, מיד תשא אשת אדוני כי עינה דקליפה, ורצתה להשליט את עיניה הטמאות ברשות יוסף, להכניס בה מנוח הטומאה ר"ל, ומעתה החלה עבודת יוסף לקדש את כל רשות מצרים, ושעניו הקדושים שילטו בכל מצרים ולקדש את כל ארץ מצרים, וכשהצליח יוסף בעבודתו הקדושה, וישיבתו פרעה על כל ארץ מצרים, וזה לברכת בן פורת עלי עין, שילטו עינו הקדושים על כל רשות מצרים, וכמאמר הרה"ק ר"י מוזיין ז"ע ע"פ ע"פ בפרשתנו (ויגש מה, ט) "בה אמר"י השכינה הנקראת "בה" אומרת, "בני יוסף שמוני אלקים" הבן שלך יוסף שם את שמו "לאדון לכל מצרים" שיוסף הביא את מצרים להכיר כבודא עולם ולהאמין בהקב"ה. (הנוכה תש"ע)

שיחת קודש המשך מעמ' א'

כמש"כ שיצא וככה חזרו, וזהו ע"פ פשטות הסיבה שלכן לא יכל להתאפק מרוב רחמים עליהם ועל אביהם, אמנם בתורה"ק יש פשטים עמ"ס ולכן יש להוסיף על זה ולומר עוד שיוסף הצדיק היה יודע שכל זה הצער שגרם להם כאן היה טובת השבטים ולכן רצה להמתיק מהם את עינו המכירה ושלא ייעשנו ע"ז ח"ו ולכן עשה להם כל המעברים האלו ואכן הם באו מזה לתשובה שלימה ואמרו איש אל אחיו לכן בא לנו זה שמכרנו את יוסף ולא ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ועשו חשבון הנפש וכו', ואז יוסף לא יכל להתאפק ויצא לחוץ וככה עבדו המשך טובתם ותיקונם הסתרי מהם שבכה בחוץ וחזר בלבוש מלכות וחזר לנהל המלוכה בתקיף ולא כבובם והכל היה כדי שיהיה המתקה על המכירה ואין לנו שום השגה בהיילגע זיסע קדשי קדשים די שבטי ק-ה ועכ"ז אנו מדברים מזה כי זה כתוב בן בתוה"ק הכל מדברים כמו שכתוב שהכל נכתב לנו כדי שנבוא מזה צו שטייגען און אלע עניינים, ולכן עשה יוסף כל זה כדי להשלים להם תיקונם ולא יסבלו בגינו עוד ח"ו והגם שמצניו שאח"כ היה עשרה הרוגי מלכות תיקון לזו המכירת יוסף א"כ לפי"ו לא השלים להם יוסף אז את תיקונם עכ"ו י"ל שלומן הוא ולאיו יוסף עצמם הסתוב און מה שעשה והועיל שלא נעשנו הם עבו"ז ולאותו זמן היה התיקון למכירה מה שעשה להם יוסף עם כל העניינים, והיה להם מזה תשובה וחרטה אמיתית, ולכן אי' במדרשים ובחז"ל שהחליטו השבטים בהחלטה גמורה שאם ימצאו את יוסף ממצרים יחזירו אותו אפי' במסי"נ לאביו, מחמת חרטה שהי"ל על מכירתו, ולכן יוסף חשב ועשה כל זה לטובתם וטובת כלל ישראל לתיקון על המכירה, ולכן עברו מה שעברו.

ואמנם אם כל זה עשה לתיקון על המכירה א"כ למה סבל עמהם בנימין והיה לא השותף ולא היה עמהם במכירה אלא שכבר דיברנו על כך בשנה אשתקד שלכאו' למה סבל מזאת בנימין, אלא שאי' במדרשים שבאמת הוא לא סבל שם כמותם משום שלבנימין גילה תיכף יוסף את האמת שהוא אחיו, אך אסור היה עליו לגלות ולהראות זאת און האט עם גמזוט מיט שפילען שאינו יודע שהוא יוסף, ואז לכן שבטי ק-ה סברו שהוא תיקון על העבר.

אך לכאו' יש להבין עוד שקודם אומר יהודה כולנו עבדים ופתאום חוזר בו שיוסף אמר שכולם יחזרו לאביהם ורק בנימין ישאר ויהודה לא הסכים ולכאו' למה שינה דעתו מקצה לקצה שתחילה הסכים שכולם יהיו עבדים ועכשיו אינו מסכים אפי' על בנימין לחוד ולא רוצה שבנימין יהא עבד, ולכאו' מאי קסבר מתחילה ומאי קסבר לבסוף, אלא הפשט הוא שהבין יהודה שכל מה שהם עוברים כאן הם תיקונים על המכירה ולכן חשב שהגם שבנימין לא היה במכירה עכ"ז הוא נעשו איתם עדש"כ מפני הרעה נאסף הצדיק כי הוא עמהם בחי' צדיקים נתפסים בעוון הדור, ואף צערו של בנימין הוא בהשגחה מהשמים, ואז קיבל עליו הדיון מן השמיים, והסכים שאף בנימין ישאר עם יוסף והגם שהבטיח לאביו להשיב את בנימין עכ"ז סבר שבאין ברירה יניחו דעת אביהם בזה שיודיעוהו שאמנם נעשו עבדים אבל עכ"ז הם בחיים ושלוים ואף יכולים לשלוח את בנימין לבקר ומעת לעת כי לא היה אולי מוכרח שיהיה בנימין אצלו כל הזמן ממש ולכן הסכים יהודה לדברי יוסף כי סבר שהכל הוא מחלקי תיקונם על מכירת יוסף, משא"כ כשראה שכאן יוסף הצדיק אומר לו שרק בנימין יהיה עבד ואף אחד משאר האחים לא, כאן אמר יהודה בלבו ששוב לא יתכן שכל זה משום מכירת יוסף שרהי בנימין לא היה במכירת יוסף ואם רק הוא נתפס א"כ מזה שאי"ז עבור המכירה והבין שהוא לא עונש משמים ולכן מכאן ואילך פעל בכל האפשרויות וניגש עם כל האמצעים לתפילה בחי' של ויגש שהם פיוס ומלחמה ובלבד והיעקר שבנימין יחזור אל יעקב אע"ה ולכן קיבל הכוח לחלוט נגד זה, אך כאמור בנימין ידע מזאת והיה לו אסור לדבר על כך.

ומעתה נחזור לענין הנ"ל שיוסף הצדיק עשה כל זה כי פעל להם תיקונים גמורים לענין ההוא של המכירה, ועכשיו יוסף הצדיק כבר ראה שיהודה מוסר נפשו על האח בנימין, וגם הבין שבמסי"נ זו על בנימין כבר תיקן את זה שלא נלחם

המשך בעמ' ד'

בגו צדיקיא

הרה"ק רבי נתן שטערנהארץ מברסלב זי"ע תלמיד הרה"ק רבי נחמן מברסלב ב' ליקוטי מוהר"ן יומא הדילולא עשרה בטבת (תר"ה)

לידתו של צדיק

בשנת תק"ם (לפני כמאתיים עשרים וחמש שנה) בט"ו בשבט, נולד רבי נתן, בן בכור לאביו הגדול רבי נפתלי הירץ שטערנהארץ, אביו, נחשב לאחד מנגידי העיר וחשוביה. מלבד רבי נתן, נולדו לאביו עוד שלושה בנים ובת אחת. **מיום** עמדו על דעתו, היו מחשבותיו של רבי נתן נתונים כל הזמן לחשבון חשבונות של כולל, ולתת לב לתכליתו הנעלה. זכרון יום המיתה המוזכר בחז"ל כעולה להתעוררות של תשובה-לאי מש מנגד עינו. עוד בהיותו ילד רב שנים כבר החל לחיות עם תחושה זו, שיבוא יום וישיב את נשמתו לבוראו ויצטרך למסור דין וחשבון על כל מה שעשה בימי חייו, והיא אשר עוררה בו את ההחלטה לא לאבד רגע אחד, כאשר כל עתותיו בכל ימי חייו מוקדשות אך ורק לתורה ותפילה ושעית הטוב לפני הבורא יתברך, וזכרון יום המיתה מלווה את כל דרכיו.

בהקשר לכך מסופרת העובדה הבאה: סבו ר' יצחק דנציג, היה מיושב כותל המזרח של בית המדרש עם שאר זקני ונכבדי הקהילה. בילדותו נהג רבי נתן לשהות שם במחיצת הזקנים, והללו אהבו להשתעשע עמו. באחד הימים, בחגיגת לבית המדרש, שם הילד לב להעדרו של אחד הזקנים זה כמה ימים. "הוכן הוא היהודי הזקן הזה?" שאל הילד לסבו. "הלה הסתלק ונפטר לבית עלומיו" השיב הסבא. "כשרבי נתן לא הבין את משמעות המילה עשירי הסביר לו הסבא ר' יצחק, שבעת שהחיים מסתיימים, מתים, ואז נקברים ונסמנים בעפר... "זה תכלית כל החיים?", קרא הילד נדעש ואחוז תדרמה יצא אכן בן הפכה את לשאלת חייו של רבי נתן, היא לא נתנה לו מנוח, וניקרה תדיר במוחו, החיפוש אחר תשובה לשאלה זו בא לידי ביטוי בהתעמקותו בתכלית החיים האמתית שהיא רק תורה ותפילה ועבודת ה', עד שהיא הביאה אותו אל פתחה של תורת רבו ודרכו הטהורה הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע, שבה מצא פתרון לשאלת חייו ותכליתם. אך כל זמן שלבו עדיין לא בא אל סיפוק, דרט ודרט, חיפש וחקר, וכבר בילדותו היה למבקש ה' בתום ובושר, משפחתו של רבי נתן הייתה כאמור אמידה ובעלת אמצעים, הם היו את חייהם בנוחיות מיריבת והרחבת הדעת, כך שמוחו של רבי נתן פנוי היה להתרכב בלימודיו ולעלות במעלות התורה.

היעלוי מנמירוב

מעודו, עוד בהיותו ילד קטן התמיד מאד בלימודיו, ותמיד היה חזון ומשגל לעצמו את הגמרא דף אחר דף. הוא התבלט מאד בהתמדתו ושקדנותו על יתר חבריו ביחד, אף מיוחד במינו היה בדרך לימודו. בעוד שהמעולים שילדו החרדו הראו את כוחם וחילם בפלפולים חיפוש אחר קושיות ושאלות, שלא אחת סטו מהדרך הישרה רבי נתן מנע מכל זה, לימודו היה בפשטות ובהבנה ישרה. "מה אעשה שאין לי קושיות?" היה מתנצל כל אימת שהיערו לו על אופן לימודו הישר... המלמד שיבא את גישתו הישרה של רבי נתן בלימוד ואמר: "אני מעריך את תרגומו הפשוט של נתן על פני שאלות המפותלות של שאר הילדים" ולבסוף, מתוך פשטותו וישרותו העקבית בלימוד, הגיע לעמקות וגאונות, וזכה לכוח מיוחד לחשוף חידושי דאורייתא. זה היה אפיפיא הגרעין הראשון שהצביע על מהותו של רבי נתן, שאחת מתכונות נפשו, והחשובה שביניהם, הייתה התממדות והפשטות ודריסת האמת, שבאמצעותה הגיע למה שהגיע.

בקשרי שידוכין

בשנת תקנ"ג, בהיותו בן שנים עשרה שנה, כבר נתפרסם רבי נתן בכל האיזור ההוא כלמרח מופלג, עד שדבק בו הכינוי "העילוי מנמירוב", או שידך אותו אביו לבת האוזן רבי דוד צבי איריבך, שהיה מכוונה ע"י בני דורו ר' דוד צבי הגדול (דער גרויסער ר' דוד צבי) רב ואב"ד המחוזות שריגראד, קומניץ, מאהליב ועוד, אודות קשרי השידוך עם רבי נתן התבטא פעם

התנו הגדול: "הציעו לי אולי למדנים יותר גדולים מרבי נתן אולם לקחת אותו לחתן כי ראיתי שיש לו שכס יפה". ר' מיכל, נכד רבי נתן, ביאר התבטאות זו על דרך זיט שכמו לסבול, עול תורה ועבודה. התנועה התקיימה בשריגראד אחר ט' באב שנת תקנ"ג, רבינו רבי נתן התגורר אפוא אצל חותנו בשריגראד בתקופה של למעלה משנתיים ימים: מנשואיו בשנת תקנ"ג עד סוכות תקנ"ה. בתקופה הזו עלה ונתעלה ונתקדש בסילודין, כאשר כל מעייניו נתונים לבינה עצומה בתורה, ונפשו צמאה, דורשת ומבקשת את ה'.

בתקופה הראשונה לאחר נשואיו למד רבינו בבית התלמוד של חותנו, יחד עם עוד צעירים תלמידי כמרים מופלגים, ביניהם גיסוי החשובים לוקחי בנותיו של חותנו ר' דוד צבי, ונחשב אז לגדול ועצום בתורה ובמכמניה ומיוחד בשקדנותו הבלתי מצויה.

ר' דוד צבי היה כל כך נערץ ע"י רבי נתן בתקופה זו, בראותו את גודל עוצם קדושתו ופרישותו היתירה. הוא ראה בו שלימות מיוחדת, שלדעתו הייתה נדירה אף בדורות קדומים. **במעלות** התורה רבי נתן המשיך בלימודיו בהתמדה רבה, כאשר לכך יש לערף את כשרונותיו המעולים ומוחו החריץ, וזאת תחת חסות חותנו הגאון, שם נוצלו כשרונותיו עד תום. חותנו הקדיש לו תשומת לב מיוחדת, והוא אמנם רזה מלאו הכף נחת מחתנו הלמדן, והשתעשע עמו בכל עת מצוא בדברי תורה. ברבות השנים ראה ר' דוד צבי בחתנו השקדן העצום והחריץ את הראוי למלא את מקומו ברבנות, וככל הנראה, כעת בחסותו בצלו, כבר החל להכניס לכך הלבנה למעשה. הוא עלה למדרגות רמות ונעלות בתורה, ורכש

ידיע מקיף בגמרא ובפוסקים כאחד מהגדולים אשר בארץ. חותנו הפך מאד, כבר בחייו, למסור בידי רבי נתן חלק ממחזה רבנותו, וכדי להכשירו לכך ולהכניסו בכנינים הלכה ולמעשה, היה משותח עמו שעות ארוכות בתורה ואף גם הורה דרך ההוראה. בין היתר הוזהרו להתרחק מ"כת" החסידות שאינה לפי רוחו. עוד בהיותו בבית אביו, גרל מוהר"ג באיירה המנוגדת לחסידות. בני משפחתו כאשר בני הסביבה ההיא מתנגדים נמרצים היו לתורת מרן הבעש"ט ודרכו הטהורה. ועתה, בבית חותנו, עם שיתותיו היום-יומיות נגד החסידות, אך טבעי היה הדבר כי יימשך אחר סביבתו ואף הוא כמותם יימשך בדיעה זו.

לכאורה יושב לו רבי נתן על התורה ועל העבודה בחברתם של לומדי תורה ומתחמם לאדם, וכשעל הכל מנצח חותנו הרגול, ונפשו שקטה ושלוה עליו. אך לא כן הדבר, לבו נכשע של רבי נתן מנשכים למקום אחר, הוא אינו מוצא מנוח לנפשו, ומוחו העמוק כמו לבו הרחב וכוילים לקלוט הרבה יותר, והוא חש הישב כי עדיין חסר לו. ה"מבקש" העציר אינו מוציא את הסיפוק המלא מתוך לימודו ותפילתו, וככל כמה שהוא עולה ומתעלה בתורה ועבודה, גובר בו הצמאון פי כמה למשהו יותר גדול יותר נעלה... נפשו סוערת בקרבו, ולמד הוא למעלה מן המידה, עובד הוא את ה' עבודה רבה, אך בשבעו הוא "בעל מחשבה" וכל אימת שהוא מחשב חשבונות של עולם, הוא יוצא נסער יותר, צמא יותר, ואינו מסוגל בשום פנים ואופן להגיע לשלוה פנימית, הוא אמנם מנצל כל רגע מרגעיו להתעלות הפנימית, אך שאלת נפשו מציקה לו, אותה שאלה הבערת קרבו מיום עמדו על דעתו: "מה היא התכלית האמתית הפנימית יותר של החיים עלי חדר, ומה הוא יכול לעשות יותר כדי להגיע אליה?"

אחי"ב חזר לבית אביו לאחר ששהה יותר משנתיים אצל חותנו בשריגראד, שם התעלה במעלות התורה, חזר רבי נתן למירוב עיר מולדתו לקראת אג הסוכות שנת תקנ"ז. בבית אביו נתקבלו רבי נתן ועייתו בחיבה ובהערצה. שחקנו עברם חדר מיוחד, שם המשיך רבי נתן לשבת על התורה ועל העבודה, כאשר עול פרנסתו מוטל על שכס אביו הנגיד, מן הראוי לציון כי חיבה והערצה ללא גבול רחשו למוהר"ג, בתקופה הזו, גם אביו וגם חותנו, ותמיד נתעורר ויחבר ביניהם מי יזכה בהארכתו, כל אחד היה הפך שרבי נתן ישיהו אצלו יותר ויותר.

אצל הרה"ק הקדושת לוי מברדיטשוב זי"ע ועוד

באותו זמן החל רבי נתן להציץ מעט לתוך עולמם של החסידים, בתפילות הנלהבת החיות הרבה בקיום המצוות, ולבו התמלא קנאה טהורה. לא ארכו הימים, ולמרות התנגדות המרצת של בני ביתו, שם פעמיים לעבר הצרות הצדיקים מבני היכול של מרן הבעש"ט ותלמידיו, בתקופה ששם ימצא מרגוע לנפשו.

רבי נתן לא נח ולא שקט, בתערת לבו לא הייתה כרוח סערה הגדולה בשעתה, כל כולו חרוז היה יראת ה' טהורה ורצון כביר להתקרב אל ה', אך עדיין לא ידע איך לנהוג באורחותיו היום יומיים. הוא החל להתעניין יותר ויותר אודות דרכי הצדיקים והנהגותיהם בקודש, וגמר כלבו לנסוע, בעננה, מבוסה מעין תמו ומשפחתו-אל הרה"ק רבי מרדכי קרמניץ בנו של הרה"ק רבי יחיאל מיכל מולאטשוב מתלמידי הבעש"ט, אמר ועשה. מיד בהגיעו נתפעל בו לבו, וכל כולו נרעש, הוא ראה לפניו צדיק העובד את בוראו בהתלהבות עצומה, שאליה כל כך השתוקק ובה נכסף כל ימיו. לבו של רבי נתן כמעט וגמס בקרבו, כיצד זוכים לעבוד את השי"ת בלחה שכוה. הוא חשב להשאר בקרמניץ זמן מספיק בכדי שיוכל ללמוד מדרשו של ר' מרדכי בעבודת השם, אך נאלץ לנסוע משם במהרה חזרה לביתו, כדי שמכרויו ובני משפחתו לא יביחו בחסרונו (עקב ההתנגדות העוה שליטה בכל צד ופניה), והנה הוא קם באחד הימים ונוסע לרה"ק "פאר ישראל" הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב. הצדיק קיבלו בדורות פתוחות. הוא הכיר מיד במעלותיו של החסיד הצעיר ובכיוונו העיוני לבוראו, ומגלה לו קירבה מיוחדת, וקורא לו, ברבות הימים, "תלעל שלי"... רבי נתן מוצא סיפוק לנפשו במחיצת הצדיק הזה. הוא חוסה בצלו של האילן הגדול אשר גדולו הצדיקים מרכינים ראשם לפניו. האהבה שרוחש הצדיק לכל יהודי ויהודי אינה יודעת גבולות. מקיים מצוות ה' בלחה שיש קודש, ותפילתו כתפילתם של שרפי מעל. כאשר הצדיק מברדיטשוב מגיע לברכות קריאת שמע, ומטיח "הבוחר בעמו ישראל באהבה", טרם אמירת "שמע ישראל", משתנים פניו באופן מבהיל, עד שרבי נתן מבחין בהם סימני גיטה, מאותם סימנים המוזכרים בשולחן ערוך, הנה מוסר הוא את נפשו בפועל ממש לבוראו, נפשו הטהורה עומדת ליעובד את גופו הקדוש. כאן נוכח רבי נתן בברכות למה יכול האדם להגיע, לאיזה מדרגה של מסירות נפש ודבקות בה' יכול יהודי להגיע עלי אדמות. (עד שהגיע לרבו ר"צ מברסלב ושם נשאר ועוד חזון למועד ההסתלסלות).

זכותו יגן עליו ועל כל ישראל אמן

רבי אלטר ישראל שמעון ב"ר יעקב פרלוב מנובוניסק ב' הפארת איש (תרצ"א)
 - רבי צבי הירש מפינסק בן מרן רבינו הבעש"ט הק"ו זי"ע (ה תק"ט)
 - רבי צבי הירש מקאמינקא ב"ר דוד-תל מרן הבעש"ט"פ-שני המאורות (תקצ"א)
 רבי יצחק חיים בלומין פעיל מרישא ב"ר הושע העשיל (תקע"א)
 רבי יקותיאל ולמן הודוה לייב מטבריא ב"ר ישכר דב-תל ר"ב ממעוזב ועוד (תי"ח)
 רבי יחזקאל בננט מניטרא ב"ר יעקב (תי"ח) רבי נחום רובין מנאראל ב"ר אהרן מריכוטוב-ראפשיין (תרל"ג)
 רבי דוד מלובין ב"ר יוסף-תל ר"י מרוזין ו"ש מקאמינקא (תי"ג)
 רבי חיים מאיר הלוי עפשטיין מניישטאט ב"ר קלמן (תרי"ד)
 רבי ישראל יעקב מושקובין ב"ר שלום משיא-שארית (תשי"ד)
 רבי מרדכי יוסף ב"ר יעקב מאיז'יצא-מי השילוח (תי"ח)
 רבי שלום יוסף פרידמאן מוסיאטין ב"ר מרדכי שרגא (תי"ח)
 - רבי נפתלי העני מראשקוב ב"ר שלמה אלמניא (תי"ג) רבי יוסף אלימלך להרשטאם ב"ר משה (תרס"ו)
 - עזרא הסופר נתניה בן חליליא (ג"א תשי"ג)
 רבי יחזקאל ה"ד ב"ר שמואל-הנגיד מגדרנה ומשנה למלך ספרד (ר"א תתי"ב)
 רבי אברהם חיים בן נפתלי שור-תורת חיים (שצ"ג)
 רבי יהודה הארזון ממעליין ב"ר יעקב (תרי"ג) רבי ישועה בס"י (ה תר"ט)
 רבי קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין מניישטאט ב"ר יוסף ברוך (תרס"ג)
 - זכריה ב"ר ברכיה בן עדו הנביא (ג"מ תשי"ג) מלאכי הנביא. רבי יהודה לייב ב"ר עובדיה בעל מנחת יהודה (ה שצ"א)
 רבי נתן ב"ר נפתלי הרץ מברסלב ב' ליקוטי הלכות (תי"ח)
 רבי מאיר שלום מוקאלישין ב"ר יהושע אשר מפריסוב-הר שלום ועוד (תרס"ב)
 רבי נתן מאיר יודישין ב"ר שלמה חיים מקודינב (תרס"ד)
 רבי יחזקאל יוסף בן מרן הרה"ק רבינו אלעזר מנחם מלעלוב זי"ע (תי"ח)
 רבי אברהם אבא ב"ר יוסף לייפער מפריסבור-אשדוד-אמנות אברהם (תשי"ג)
 רבי יחזקאל מאוסרובצה ה"ד ב"ר מאיר יחיאל הלוי-קדשי יחזקאל על קדשים (תשי"ג)

הילולא צדיקיא

י"ב שב"ק ד טבת

- רבי גרשון חנוך העניך ב"ר יעקב לייב מראזין בעל התכלת (תי"א)
 רבי שמואל ברנשטיין אב"ד גראניען ואמשטרם ב"ר ישכר בעריש (תקצ"ט)
 רבי חיים שניאור זלמן שניאורסון מלאדי ב"ר מנחם מנדל מלוניטש הצמח צדק (תר"ט)
 רבי אברהם אלחנן מקאלישין ב"ר מרדכי דוד מראמבראוו (תי"ח)
 המקובל רבי חיים שאול הכהן ב"ר אליהו דוויק ב' איפה שלמה (תי"ג)
 רבי שלום רוקח אב"ד סקאהל ב"ר שמואל (תש"ג)
 נעקש"ר רבי שלמה מלכו ה"ח (ה תי"ח)
 רבי אברהם אלחנן מפלאנטש ב"ר יהודה-תל הקדושת לוי-ברכת אברהם עה"ת והש"ס (תקצ"ה)
 רבי מרדכי יאב הכהן ב"ר אברהם יהודה לייב שווארץ-אב"ד מאד (תרפ"ט)
 רבי אהרן מטיטוב ב"ר צבי בן מרן הבעש"ט (תקפ"ט)
 רבי אברהם יעקב פרידמאן ב"ר ישראל ב' אביר יעקב מסדיגורא-ת"א (תשי"א)
 רבי יעקב ב"ר יוסף ריישר ב' חק יעקב ועוד (ה תי"ג)
 רבי מתתיהו ב"ר שמואל שטראשון מוילנא (תי"ח)
 רבי משה שלום עפשטיין אב"ד פיסטין ב"ר נחמן צבי מקאלימייא (תקצ"ט)
 רבי יחיאל יעקב פרידמאן ב"ר מנחם-תל ר"מ מפניטש (תי"ח)
 רבי מנחם מאניש סאפרין מפעל שמיין ב"ר אליעזר צבי מראמבראוו (תי"ג)
 רבי אהרן ישעי' אב"ד האדעס ב"ר צבי אביגדור מנאפיקאר-תל ר"א מקאמארנא (תרפ"ח)
 רבי יחזקאל שרגא משינאווא בעל דברי יחזקאל ב"ר חיים מצאנז ב' חיים (תי"ח)
 רבי חיים שלמה הלוי ראמבערג ב"ר יחזקאל מוקסון-שמועה טובה (תי"ח)

י"ג שב"ק ד טבת

י"ד שב"ק ד טבת

י"ה שב"ק ד טבת

י"ו שב"ק ד טבת

פרקי חינוך

הרב שמואל שטרן - מחנך ויועץ חינוכי

שולחן השבת מחנכת בצורה עקיפה

כלל ידוע בחינוך, חינוך לא נקלט במוח בשעת מעשה, חינוך הוא דבר לטווח הארוך, לא השיחות והדרשות שנשמעים לבחור בר מצוה בשעת הסעודה הם הבונות אותה, ההנחה הקורמת לבחור הם הם הבונות אותה, כמו שמצינו בחז"ל (ברכות ז) אין מפייעין לאדם בשעת כעסו, בשעת מעשה זה כמו טיפול עורה ראשונה אבל לא טיפול שורש מעמיק, תגובתנו בשעת מעשה היא נשלפת ללא מחשבה ותכנון- לא מצפים להורה או לרב שבכל אירוע ומאורע יחפש לעיין בספרים וכדו' כיצד עליו בשעת מעשה לנהוג- אלא תגובתו צריכה להיות טבעית לפי איך שהקב"ה חנן ברוב רחמיו את בריו, והאמת כדאי שלכל אחד יהא שכלו במוחו שיהא לו

עצו תיק לעורה ראשונה למצבי לחץ כיצד להגיב מיידית. סוף מעשה במחשבה תחילה, תגובת ההורה בשעת מעשה תתלמד חלילה חלילה אינה מחנכת אולי היא מאלפת שהילד או הבחור לא יחזור על העושה, לפעמים טוב שכן, אבל לעצמו משרד ואומר הילד "עכשיו אני עדיין קטן אין לי ברירה וחובתי להכניע", אך כשאגדל לא... מתוך ניסיון יש לידע כי חינוך בצורה העקיפה לפעמים מועלת יותר והיא גם נשמעת ונקלטת הדק היטב, כמאמר הרה"ק האמרי חיים מוויניץ ז"ע: שנו חכמים בלשון המשנה "ברוך שנתן תורה לעמו ישראל" היינו שהתנא התלהב והכניס בלשון המשנה כשלמד את ההיילוגע גמרא מזה אל כף ואמר "ברוך שנתן תורה לעמו

ישראל" היינו שהודה תוך כדי לימוד להשי"ת אני מודה לך ה' על שנתת תורה לעמך ישראל, לא שייך כעת זמן מיוחד להודות לה' שנתן התורה, ודו"ק. אלא לעשות זאת בשכל ובתבונה. בעשיה של האבא ולפעמים של המהנדך לתלמידים, ישחילו הדבר הצריך תיקון ובדק הבית וישלבו אותם ברעיון מתוך הפרשה ואז כבדרך אגב יתרעו על הנראה בעיניהם שטעון שיפור וחיוון, ננסו זאת כי הדבר פועל בס"ד והמסך נמלט ובעז"ה יש תוצאות. אחד מגדולי המשפיעים שליט"א סיפר: שאבא א' פגש מהנדך ואמר לו יישר כוח גדול מעומק הלב שהצעתם סוף סוף לחנך בני יקירי שאין יורדיה מהמיטה בלי נשילת ידים שכידוע שהוא דבר שמואד הקפידו עליו יראים ושלמים [ודרך אגב גם הגה"ק החו"צ ז"ע והגאון ב' קהילות יעקב ז"ע ויבלח"ט הגר"ח קנייבסקי שליט"א מקפידים להכין נטלה ליד המיטה, ואכמ"ל] וכמה שביקשתי מבני

ורבי נתן הלך לטבול במקוה ושיחר עצמו קודם בואו אל הברדיטשובער וכשבא אצלו היה זמן תפילה ואז החל לעמוד להתפלל, לצד הקדושת לוי, והקדושת לוי התחיל להתפלל באש קודש שלו הידועה ולעומתו גם הרבי ר"ג החל להתפלל באש קודש דילי, וכך התפללו זה לצד זה כל א' כדרכו בקודש, והחסידים של הברדיטשובער רב נתערעמו מעט על הרה"ק רבי נתן מברסלב ז"ע בטענה שהוא מפריע לקדושת לוי, ענה להם הקדושת לוי הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ע: מי אומר שהוא מפריע לי אולי אני מפריע לו, ולא נתן שיפריעו לר"ג מברסלב או יעירו לו דבר מה. זכות בעל הליקוטי מוה"ר מברסלב והיילוגע זיסע רבי נתן מברסלב תלמידו יגנו עליו אויף אייביג וזכות כל הצדיקים יגנו עליו ועכ"ל אויף אייביג. ע"כ.

שיחת קודש המשך מעמ"ב

לחושך של מצרים וחושך לארץ, לכן אפי' שהיה די גרעסטע התגלות עכ"ל לכן פרשה זו סתומה, כי היה זה כאב גדול על שנאלצו לצאת מא"י. ומידה טובה מרובה שהרביש"ע יאספנו לבית המקדש וועט זיין בלויז א שמחה גדולה עלינו ועכ"ל.

עובדא דצדיקיא על הרה"ק רבי נתן מברסלב זי"ע לרגל יומא דהילולא

עכשיו היה היא"צ של רבי נתן מברסלב שהיה גאון בנגלה ונסתר ומגדולי תלמידי בעל ליקוטי מוהר"ן והיה כולו תורה ועבודת ה', והיה מחושבן בעיתו ורגעיו ומספרים שהיו לו שנים עשרה סוגי סדרים כל יום והיו לו תלמידים רבים והקים חסידים לעבודת ה' והפיץ תורת רבו בעל הליקוטי מוהר"ן, ולכן כל זמן בשנה היה לו סדר אחר, וכל זה בלי בילבולים או טרדות, והיה אצלו הכל מסודר שיהיה רק עבודת ה' וכל זמן מיוחד לעצמו, זמן שכתב ספרים זמן שעסק בחינות ושמות בית ישראל וכל זה היה לו סדרו שלו שהשכיל שכל ימיו יהיו מלאים כולם לעבודת ה' ולא יפלו ח"ו. מספרים שקודם שהיה אצל הליקוטי מוהר"ן היה אצל הקדושת לוי מברדיטשוב, ולכן אירע שפ"א שלחו הליקוטי מוהר"ן בשליחות אל ב' הקדושת לוי ובדרך היה עובר נהר

חינוך הבנים אמרות צדיקים, הנהגות הדרמות ועובדות בענין חינוך הבנים (ח')

סגולת אהבת התורה לבנים ת"ח הנה ידוע שמצוה הדלקת נ"ח מסוגלת ליכות לבנים ת"ח, ואמנם מלבד הענין הסגולי שומה לאב לשמש כדוגמא לבניו שלימדו ממנו את יקרת התורה, וישאפו לעמול בה בכל כוחם, וכדברי הגאון הסבא מקלם ז"ע בכתביו שפירש באופן זה את הפ' "ולמדתם אותם את בניכם לדבר בס במשך בביתך ובלכתך בדרך", כי לכאן היה צ"ל בשבתם בביתם ובלכתם בדרך, כי על הבנים דיבר הכתוב, אלא י"ל שגרמו בה שמי שחפץ שיהיו בניו שקועים בלימוד התורה, צריך להיות בעצמו שקוע בה בכל זמן ועת, בשבתו בביתו ובלכתו בדרך, וכך ילמדו בניו את חובת ההתמדה בתורה. וזה על כתב הגאון ר"א דסלר זצ"ל דבר נורא: "ודבר זה נראה בחוש, אם נסתכל במה שעובר מן האב לבנים, כי מי ששייך לתורה אך בשכל, ובלבו מחשיב את ערכי העולם הזה, בדרך כלל ילמדו בניו ממנו את אשר יאהב בלבבו, היינו העוה"ל". ועל פי זה יש לבאר את המאמר דאי' גמג' (שבת מג') "ורחם רבנו הווי ליה בניו רבנו", ופירש רש"י הק', שהאבות תלמידי חכמים וזכה לבנים תלמידי חכמים, הואיל ואוהבם כאהבת בניו, ונראה שאין זה ענין סגולי בלבד, אלא שכהאדם אוהב את לומדי התורה כבניו, מוכיח הדבר ששייכותו לתורה אינה רק בשכל, אלא שגם בלבו מחשיב עד מאוד את התורה ולומדיה, ודאי שנחקק בהם הדבר, וישאפו בכל מאודם שיהא חלקם בנחלת בני התורה, ולכן אב האוהב את לומדי התורה וזכה לבנים ת"ח. וה' יזכינו אכ"ר. (ע"פ ג' דרכי תורה").

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לכם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

רב ברכות ושובע שמחות
מעומקא דליבא הננו לשגר בזה כסא דברכתא לקדם מעלת האי גברא רבא, חריף ובקי, סיני ועוקר הרים, אשר לא פסיק פומיה מגירסא, נערץ ואהוב בפי כל, מרביץ תורה במסירות בשער בת רבים, נעים הלימות ורב תבונות, שמו מהללים בשפתי רננות ה"ה הגאון החסיד הרב רבי יואל שמואל שליט"א ראש המולל אחא"צ

לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסיה הבת עב"ג החתן החשוב והמצויין, המיוחד שבחבורה ששמו הולך לפניו ה"ה הבה"ה דוד צבי קלמן הי"ד בשעה טובה ומוצלחת בסימן טוב ומזל טוב

וזאת ברכתינו לקל שזמן מעונה, שהזיווג יעלה יפה יפה לתפארת המשפחה, ויזכו לראות דורות ישרים ומבורכים, בנים ובני בנים וקיימים ועוסקים בתורה ובמצוות, ואך טוב וחסד ישרוד במעונם כל הימים, מתוך בריות גופא ונהודא מעליא, ואריכות ימים ושנים טובות. המאחלים בהערכה והוקרה עמוקה - אברכי המולל אחא"צ - שזמעי לקחו

<p>ברכת מזל טוב הנני לברך להאי גברא יקירא, החשוב והנעלה, המהולל בתשבחות, כלי מחויק ברכה ורודף צדקה וחסד, מחשובי אנ"ש הרה"ח ר' נתן יוסף גוטליב הי"ו - בארא פארק - ארה"ב</p> <p>לרגל שמחת הולדת הנדה - הבת אצל התנו היקר והנעלה הרב אהרן לב הי"ו - ב"ב בשעטזמ"צ</p> <p>יהי רצון שייזכה לנחת ממנה ומכל יוצ"ה מתוך בריות הגוף והנפש וכט"ס. אכ"ר</p>	<p>ברכת מזל טוב הנני לברך לחברי היקר, כלי מחויק ברכה, מקבל כל אדם בסבר פנים יפות, נחמד ונעים, מחשובי אנ"ש</p> <p>הב' אלימלך הערבסט ני"ו לרגל שמחת אירוסיו בשעטזמ"צ</p> <p>יה"ד שהזיווג יעלה יפה יפה אמון.</p> <p>המבדך מקריב לב - שלמה עמאי - בארא פארק - ארה"ב</p>	<p>ברכת מזל טוב הנני לברך לחברי היקרים, כלים מחויקים ברכה, מקבלים כל אדם בסבר פנים יפות, נחמדים ונעימים, שזכו בבחרותם לשמש את מרן אד"ש ה"ה החתן החשוב ר' פנחס נאנעל הי"ו לרגל שמחת נישואיו בשעטזמ"צ</p> <p>הב' אלימלך הערבסט ני"ו לרגל שמחת אירוסיו בשעטזמ"צ</p> <p>יה"ד שהזיווג יעלה יפה יפה אמון.</p> <p>המבדך מריחוק מקום וקידוב לב ישראל האטערטיל - ויחשלים</p>	<p>ברכת מזל טוב הנני לברך לידידי היקר, כלי מחויק ברכה, מקבל כל אדם בסבר פנים יפות, נחמד ונעים, מחשובי אנ"ש</p> <p>הר"ד שי מתתיהו הי"ו - אלעד</p> <p>לרגל שמחת הולדת הנמד בשעטזמ"צ</p> <p>יה"ד שייזכה לרוב נחת ושובע שמחות וכט"ס</p>	<p>לעילוי נשמת האשה החשובה, אוד מוצל מאש</p> <p>מרת הדסה ע"ה בת ה' אברהם צבי ז"ל שיניבר</p> <p>נפטרה ט' טבת תשנ"ה . נ . צ . ב . ה .</p> <p>הונצה ע"י בנה ידידינו היקר ממזמי הרבים ר' דב הי"ו</p>
--	--	--	--	---